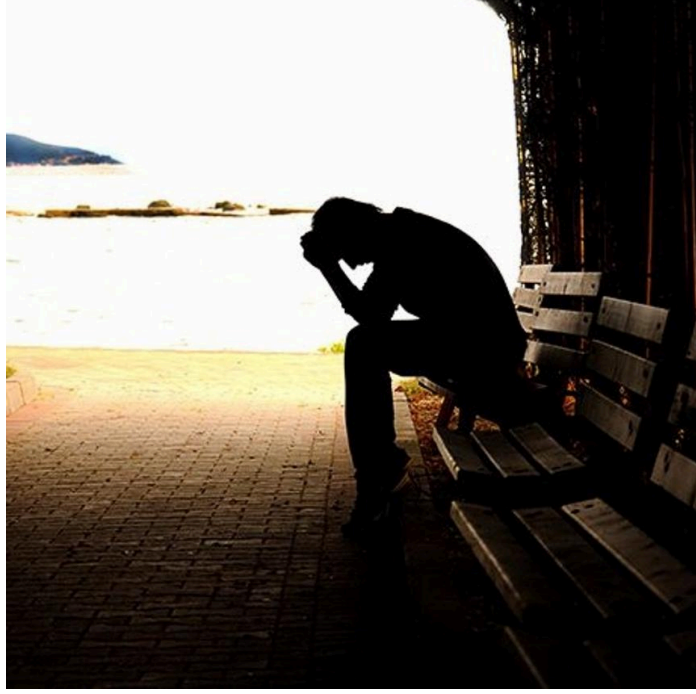

Birinden Kaçarken Ötekine Düşmek

— kul mehmet · 20 Mayıs 2025

Birinden Kaçarken Ötekine Düşmek!

Sabahın ilk ışıkları perde aralığından süzülürken, zihnim uyku ile uyanıklık arasındaki o ince çizgide gidip geliyor. Her yeni gün, yeni bir huzur kapısını açan, kendimle yeniden karşılaşmanın gürültüleriyle dolu olma ihtimaliyle başlıyor. Zamanın, mekânın, kuralların içinde bir savaş. Kendi içime düşmek, her seferinde daha derine, daha karanlığa... Ve sonra, gözlerim siyahî adamın gözlerine kilitleniyor. O derinlik, benim içimdeki kargaşayla yankılanıyor. Birbirimizi tanımıyoruz, ama sanki evrenin haritasında aynı noktaya sürüklenmişiz. İkimiz de karanlığın içinde, bir kara deliğin çağrısına kapılmış halde sürüklenmek istiyoruz. Belki de kaçış değil bu; belki, tam tersine, kendimizi nihayet bırakma isteği. Çünkü bazı yolculuklar, varış noktası için değil, kaybolmanın kendisi için yapılır.

Kara delik, bir yok oluş değil; aksine, bir dönüşüm. Bir bilinç kırılması diyebilirim. İnsanın kendini zamanın ve mekânın katı sınırlarından sıyrıp, bir başka gerçekliğe açıldığı bir eşik... Siyahî adamın gözlerinde yankılanan sonsuzluk, bu kara delik karmaşasının içine daha fazla anlam katıyor. O gözler, evrenin tüm karmaşayı yutan bir girdap gibi. Ben oraya bakınca, kendimi görüyorum, fırtınanın tam merkezinde, her şeyin dağıldığı, şekilsizleştiği ve yeniden biçimlendiği noktada.

Belki de aslında hepimiz bu kara delikteyiz. Kendi içimizde bir yerlerde, geçmişin ağırlığını ve geleceğin belirsizliğini taşıyarak sürükleniyoruz. Ama mesele, düşmek değil; mesele, bu sürüklenmeye teslim olmak. Kendi varlığının içinde kaybolmak ve sonra, o kayboluşun içinde bambaşka bir kalkarak yeniden yola çıkmak. Etrafımdaki sesler, sabahın yankılanan karmaşası, şehrin uğultusu, hepsi bir anlığına

içimdeki kara deliğin kenarında kayboluyor. Öyle bir çekim gücü ki, dışarıda ne varsa içime çekiyor. Saatler, günler, hatıralar, kelimeler... Kim olduğuma dair bildiğim her şey, bu sonsuz girdaba düşüyor, şekilsizleşiyor, başka bir şekil alıyor.

Siyahî adamın gözleriyle bulduğum an, işte o kayboluş anı. O da aynı çekim gücünün içinde. Biz burada, zamanın dışında, birbirimize tutunmadan fakat aynı akışta sürüklenen iki gölgeyiz. Kara deliğin içinde, düşmek diye bir şey yok; yalnızca süzülme var, sınırların ortadan kalktığı o belirsizlikte yeniden doğmak. Belki de kendimizi en çok burada buluyoruz kaybolarak. Ama gerçekten kaybolmak mümkün mü? Ölümün dışında? Bir kara delik, yalnızca yutan ve yok eden bir şey değil; aynı zamanda yeniden biçimlendiren, bilinmeyene açılan bir kapı. Belki de kendimizi ararken, aslında düşmemiz gereken yer tam burasıdır. Yani içsel dünyamız diyebilirim.

Gözlerimi kapattığımda, içimde bir uğultu yükseliyor. Bilinçaltımın labirentleri, geçmişin gölgeleri, unutulmuş anılar, hepsi bir kara deliğin çekimine kapılmış gibi içimde dönüp duruyor. Bir düşünce diğerini yutuyor, sonra bir başka düşünce doğuyor. Kendi zihnimde kaybolmuşken, varlığımın sınırlarını hissetmeye çalışıyorum. Ama burada, sınırlar net değil; burada, her şey akışkan ve belirsiz. Toplum da böyle değil mi? Sokakların arasında yürürken, yüzlerce farklı hikâyenin içinde eriyip gitmek. Bir kalabalığın içinde kaybolmak, kendi kimliğinin bile sarsıldığı o noktaya ulaşmak. Bazen, insanların bakışları bir aynaya dönüşür, görünmez olduğun kadar görünür, tanındığın kadar yabancı olursun. Kara delik gibi bir şehir, insanları içine çekip bir bütün hâline getirirken, aslında onları fark edilmez kılıyor.

Belki de bilinçaltımızla toplum arasında derin bir bağ var. Birinden kaçarken ötekine düşmek, içsel fırtınalardan kurtulmaya çalışırken kitlelerin karmaşasında kaybolmak. Ama kara delik, yalnızca yutan bir boşluk değil, aynı zamanda başka bir gerçekliğe açılan bir kapı. Belki de kaybolmak, yeni bir yolu keşfetmenin ta kendisi ne dersiniz? Vesselam.

Mehmet Aluç